

[K. Axel Nielsen.]

stå „stk. 1, 1. punktum“. Meningen vil så i hvert fald blive tydeligere.

Jeg kan i det hele på min gruppes vegne give tilsagn om en velvillig behandling af lovforslaget om børns retsstilling.

Jeg skal sluttelig knytte et par bemærkninger til lovforslaget om ændringer af de bestemmelser i retsplejeloven, der angår behandlingen af faderskabssager. Der er her tale om dels en ajourføring, dels ændring i den systematiske opbygning, dels en revision på basis af de sidste 20 års erfaringer. Jeg skal ikke her komme ind på de enkelte bestemmelser, der af principielt nyt, så vidt jeg kan se, kun indeholder den ændring, at faderskabssager som hovedregel skal anlægges ved moderens værneting.

Jeg kan ganske godkende den begrundelse, der gives for denne ændring, og kan også, for så vidt dette lovforslag angår, tilsige mit partis velvillige behandling.

Vagn Bro: Der foreligger her to lovforslag, et om børns retsstilling og et om ændringer i retsplejeloven, og jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til de allerfleste punkter i sidstnævnte lovforslag.

Jeg forstår, at man vil søge at skabe mulighed for en hurtigere og mere praktisk behandling af faderskabssager; lovforslaget bygger jo i øvrigt på et udkast, der er udarbejdet af en anerkendt ekspert på dette område, landsdommer Hans Topsøe-Jensen. Hvad angår reglen i retsplejelovens § 456 b, spørgsmålet om værneting, mener jeg, at den foreslåede ordning, hvorefter sag kan anlægges her i landet, når sagsøgte har ophold her, selv om han har bopæl i udlandet, er tvivlsom. Endvidere indfører forslaget på ét punkt noget nyt. Hovedreglen i Danmark er jo, at det er sagsøgtes bopæl, der er værneting; nu bliver det moderens, og det synes jeg er berettiget, navnlig i tilfælde, hvor flere kan blive impliceret. Endelig er der ingen fare forbundet med det, idet der i disse sager jo ikke er tale om udeblivelsesdomme. Det er endog således, at den pågældende sagsøgte, om han ikke har tilstrækkelige midler, vil kunne få rejsegodtgørelse. Dette lovforslag tror jeg altså vi meget hurtigt kan blive enige om.

Ser vi så på lovforslaget om børns rets-

stilling, der sammenarbejder de 2 hidtidige love, må jeg erkende, at jeg er i tvivl med hensyn til et enkelt punkt, og det skyldes egentlig den højtærede ministers egen fremsættelse af lovforslaget. De gældende regler er gennemført i 1937, og det hedder i bemærkningerne, at de i det væsentlige må siges at have virket tilfredsstillende, og at grunden til, at vi nu ændrer dem, er dels, at der er gået 20 år, dels at det nordiske lovudvalg har henstillet, at der indføres en vis ensartethed. Med en lovgivningsvirksomhed som den, vi har i øjeblikket, hvor så mange nye forhold drages med ind i forhandlingerne her i salen, er jeg og mit parti ærlig talt lidt betænkelig ved en ny lovgivning, når man om den gamle kan sige, at den i det væsentlige har virket tilfredsstillende. Hertil kommer, at om selve begrebet børn født i og uden for ægteskab er der ikke mere noget skel i denne sal. Det var der, da vi drøftede problemet i 1937; det er der ikke nu, og derfor må vi på forhånd spørge den højtærede minister — man kan så enten kalde det et moderat standpunkt eller, hvad jeg ville foretrække, et forsvarligt standpunkt: når vi har en lovgivning, som vi erkender har virket godt, hvorfor skal vi så gå over til noget nyt? Jeg må altså om dette punkt sige, at jeg gerne gennem den kommende udvalgsbehandling vil overbevises om, at der er grund til at gå videre.

Hvad angår ægtebørnene, har vi jo bygget på den gamle regel: pater est, quem nuptiae demonstrant, og det kan ikke nægtes, at vi måske med den nye regel udhuler den gamle for stærkt. Jeg erkender imidlertid, at det rimelige må være sandheden, og derfor kan jeg i og for sig slutte mig til den regel, der ikke ligefrem kræver, at manden skal bevise, at han ikke kan være faderen, men hvor man på anden måde kan godtgøre, at det er en anden. Det kan jeg gå med til.

Men så kommer bestemmelsen om børn uden for ægteskab, og nu beder jeg det høje ting ikke glemme, at regeringen i forslaget siger, at denne ordning har indtil dato i det væsentlige virket rimelig, dette, at vi ved alle midler søger at nå frem til faderen. Og det er jo også rigtigt, som det siges, at biologisk har vi langt større muligheder i så henseende. Det er det, vi alle